

igen havde faaet Mistro til Karsten, fordi hun en Dag fandt et sølvblond Kvindehaar paa en af hans Jakker. Skønt hun i denne Tid uvilkaarlig værgede sig mod alle Indtryk, som kunde bringe hendes Sind yderligere ud af Ligevægt, ringede hun ham regelmæssigt op et Par Gange om Dagen for at faa at vide, om han var i Atelieret. Hun havde ikke kunnet faa sig til at holde Politiforhør. Hun vilde ikke udsætte sig for at blive bestyrket i sin Skinsyge. Men hun maatte stadig tænke paa nogle Ord, som hendes Mor i sin Tid ofte havde gentaget for hende, at i Forholdet til Kvinder var de fleste Mænd Lejlighedstve. Og Karsten da, som engang havde været en *professional*? Bestandig saae hun for sig den smukke Frk. Sølling, som de havde truffet paa Sofielyst, og hvis Haar netop havde haft den samme lyse Farve.

Karsten var for sit Vedkommende meget tilfreds med den tidlige Indflytning til Trods for, at han ogsaa herinde i Byen var i Forlegenhed med, hvor han skulde gøre af sig selv om Aftenen. I Teatrene kunde han under de forhaandenværende Forhold ikke vise sig uden at vække Anstød, og endnu mere vilde Besøg i Tivoli eller Cirkus krænke den gode Tone, som det var bleven ham magtpaaliggende at overholde.

Men al denne Selvforsagelse tog unægtelig paa Humøret. Naar han efter Dagens Arbejde kom hjem fra Atelieret og fandt Jytte siddende mørk og utilgængelig i Sofahjørnet, blev han selv melankolsk. Efter Bordet satte han sig ind i sin egen Stue, røg Cigaretter eller bladede i en Bog, mens han gabede, saa Stolen rystede.

„Gaar du?“ spurgte Jytte altid, naar han gik ind til sig selv.

Men blev han inde hos hende, havde de ingenting at sige hinanden. Det var bare Ensomheden, hun frygtede, naar han forlod hende. Hun var i Virkeligheden helst fri for at se ham, fordi han gik saa urolig om i Stuen som en maanesyg Kat og samtidig altfor tydelig gjorde sig Umage for at vise en sømmelig bedrøvet Mine.

Fru Berthas Tilstand var nu saadan, at Afslutningen kunde ventes inden mange Dage. Der var traadt Vandsot til, og for at skaffe Hjertet og Lungerne Plads til at funktionere maatte hun